

A REGÉNYRŐL

„A DÉMON HAGYATÉKA’ egy 1983-2016 között íródott ún. **„gondolatfolyam-regény’**, amelyben a fiatal főhősön egyetlen éjszakájának belső történéseit követhetjük nyomon az éberség és az álom közötti tudat-terület hullámszámaiba merülve.

Emlékei és gondolatai „tengeréből’ emelkednek ki azok az „esemény-szigetek’ (szövegtömbök), amelyek részben az előtte álló nap (értelemszerűen még a jövőhöz tartozó, tehát fiktív) történéseit vetítik előre, részben – saját korábbi Naplója olvasása során – az ide vezető múlt rögzített (tehát valóságosként megjelenő) élményeinek újra-átéléséhez vezetnek,

útban a jelen pillanat megváltódása felé.

Mivel „polihisztórikus’ regénytípusról van szó, az írott anyagba „vendégszövegek’, idézetek és önidézetek illeszkednek, melyeket idézőjel vagy kurziválás különít el a saját szövegtől.

A regény szellemi alapzatát az emberi életet uraló fény/sötétség, jó/rossz, szellem/lélek, férfi/nő polarításokról való gondolkodás képezi. Ennek egyfajta esszéisztikus sűrítményét, nem-irodalmi összefoglalását egy – a regény szövegtörzsétől elkülönített – **Függelékben** csatolja a szerző. Ez az **egyetemi előadás formájában megjelenített tudásanyag** nem tartozik szorosan a regényhez, ill.

(a „Napló’-ban élményszerűen leírt aktuális történés és rövid, szubjektív beszámoló kváziobjektív kifejtéseként)

külön olvasandó.

RÉSZLETEK A REGÉNYBŐL:

„Mert mindennek oka az ártatlanság elvesztése, igazságosságra törekvés a törvény alatt, az ebből fakadó kétségbeesés a hasztalan harcban, hogy cselekedetekkel vagy felismeréssel legyűrjük a bűnt... **Ahhoz, hogy valaki végül tán még a Világmindenségbe is el merjen rugaszkodni, szembesülnie kell önmagával, teljesen tudatára kell ébrednie önmagának. Egy napon talán MINDENKI elérkezik e végső lehetőséghez.**”

„A mi kísértőnk... nem akarja már a lázadást... azt sem akarja, hogy ilyen jó tanítványai legyünk. Hogy a hideg számítás gonosz Elméjének fagyos világába zuhanva, örökké **egy virtuális tér kietlen és kegyetlen labirintusában bolyongjon elrablott lelkünk... A feladat** most tehát: a megértések és felismerések nyomán **lemondani erről a tévképzetről... Feloldódni a befogadásban, az adakozó szeretetben és a szerelemben...mert az igaz szerelemnek a mindenség kell. És mindebben... felismerni az örökkévalót, azt, aminek a kedvéért a szenvedés is jó, a teher is anyaság, a fájdalom is szép.**”

„Jer csak, te sors... **semmire se mégy a teljes, végtelen jövő nélkül. Ami rombol, még az is magával hurcolja a fennmaradót, halálnak nincs érkezése a háta mögötti sok elevenség nélkül.**

Hajnali nyitottsága legyen a te szíved levegőjében... **csak érintkezést ismerj, véletlent ne.**

Ugyan hol nem sajátod bármi is, **ha szereted a jövő méhében közlegőt, és hogy is ne jöjjön az a te valóságos gyermekedként a világra?**

El ne határold magad, szív, jótól-gonosztól és a felismerhetlentől...”